

МЕДНИЯТ ГРАД

Превод от арабски: Павлина Кюльовска-Мура, 1984

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

1. БУРЯТА

Развихрила се силна буря, морските вълни се извисявали с шум и трясък и заплашвали всеки миг да потопят кораба. Страх овладял пътниците, моряците и капитана. Силите ги напуснали. Отчаянието вече ги побеждавало. Но храбрият принц Икбал вдъхнал надежда в душите им благодарение на мъжеството си, решителността и сръчността си. А смелостта заразява, както заразява страхът, и се предава от човек на човек, както се разнася болестта.

Икбал бил един от тези изключителни луде, които в беда стават по-мъжествени и крепки. Той започнал да издава последователни команди с вещина, жизнен опит и мъдрост, докато успели да се спасят, след като били лице в лице със смъртта цели два дни, в течение на които бурята грозяла всеки миг да ги потопи.

На третия ден бурята утихнала, стихнали яростните вълни и корабът на принца се спасил.

2. РАЗГОВОРЪТ НА ПРИНЦА И КАПИТАНА

Щом капитанът установил местоположението на кораба в морето, печално проплакал и казал:

— Спасихме се, о, принце, от удавяне, но не избягнахме смъртта.

— Какво искаш да кажеш? — попитал го принцът.

— Загубихме пътя — рекъл капитанът. — Не зная на кое място на света ни е захвърлила бурята. А и никой не знае дали корабите ни ще могат да хвърлят котва на суше, или ни е съдено да изкараме останалите дни от живота си в блуждаене по морската повърхност, докато привършим храната и водата и загинем от глад и жажда, след като се спасихме от бурята.

Смелият принц отвърнал:

— Не се беспокой и не губи смелост. Нека бъдем достойни да срещнем смъртта, както посрещнахме живота, усмихнати, без боязън и страх. Това не е първата буря, с която се сблъскваме в пътешествията си, и не мисля, че е последната, от ужасите на която ни е писано, ако не сме благословени, да се избавим.

3. СЛЕД УМОРАТА — ПОКОЙ

Така храбрият принц върнал вярата в сърцата на другарите си. Още пет дни корабите на принца със свитата и войската му се лутали без посока в морето. После, на шестия ден, спрели на брега. Принцът и другарите му стъпили на суша невредими. Те приседнали да починат след тревогите на пътуването, след трудностите, претърпени през продължителното пътешествие, след изживените ужаси.

Щом се разположили, забелязали признания на голямо плодородие. Душите им се изпълнили с радост и възторг и те си представили, че се намират в райска градина, богата с реки, дървета и овощни градини, изпълнени с най-вкусни плодове и дивни цветя.

Цял ден чакали да видят човек, та да го разпитат каква е тази местност, в която са отседнали, но не намерили никого.

4. ЗАКЛЮЧЕНИЯТ ГРАД

Една сутрин принцът тръгнал да огледа околността, та да разбере нещо за нея. Наблизил висока планина и се запътил към нея. Взел да я изкачва, докато достигнал върха ѝ.

Там съгледал стената на висок град и съзнал, че радостта е близка. Върнал се бързо при другарите си и им съобщил какво бил видял. Нощта се била спуснала вече. Пренощували на същото място, а сутринта потеглили и вървели, докато стигнали върха на планината. После се спуснали на другия склон и спрели да си починат. На другата сутрин продължили пътя си. Наблизо видели висок град, издигнат на колони, обграден от всички страни с висока стена. Забелязали, че медните му врати са заключени и укрепения с резета и катинари. Невъзможно било да се проникне в града. На високата стена имало крепостна кула. Медните врати били украсени с надписи и орнаменти, изпълнени с удивително майсторство. Целия ден мислили как да проникнат в града. Но не открили възможност за осъществяване на желанията си.

5. ОГРОМНАТА СТЪЛБА

Принцът посъветвал хората си да построят огромна стълба, която да стига до върха на високата стена, за да могат да отворят вратите на града, да го разгледат и видят чудесата му и да разпитат жителите за наименованието и мястото му в света.

— Чудесно предложение! — отвърнали хората на принца. И веднага се засели да построят огромна стълба. После си помогнали да я издигнат, укрепят и изправят до високата стена. Стълбата излязла висока колкото нея, като да била правена по размерите и височината ѝ.

6. НАДПРЕВАРВАНЕ КЪМ СМЪРТТА

Принцът благодарил на хората си за усилията и помощта и рекъл:

— Нека бъдем благословени и възнаградени за усърдието с успех. Като че сте мерили стълбата по височината на градската стена.

После ги запитал:

— Кой от вас е в състояние да изкачи тази висока стълба и да достигне върха на стената? След това да се изхитри и да стъпи на земята на града, за да ни отключи тези порти?

Един от хората му в стремежа си да осъществи желанието на принца, отвърнал:

— Аз ще я изкача, о, принце. Наемам се, да отворя вратите на града.

— Качи се — рекъл принц Икбал. — Благословен да си.

Храбрецът изкачил стълбите и достигнал върха. Но едва се покатерил на градската стена и стъпил на крака, той устремил взор към града и се провикнал високо:

— Пред теб съм! Пред теб съм! Пред теб съм! На твое разположение съм! Явих се пред теб!

После се хвърлил във вътрешността на града от тази огромна височина и се пребил. Принц Икбал продумал:

— Ако това е дело на здравомислещ, то какво би направил безумният? Последваме ли постъпката на този безумец, ще погубим всички свои другари. Върнете се! Не е нужно да влизаме в този омагьосан град. Полза от престоя ни тук няма, да не рискуваме другарите си и да не ги излагаме на смъртна опасност.

— О, повелителю — рекъл един храбрец, — дай ми тази славна възможност. Може би съм с по-решително сърце и по-голям ум от другаря си. Душата ми шепне, че мога да отворя портите на този град, ако ми позволи принцът.

— Страх ме е — казал принц Икбал — да не те постигне участта на приятеля ти.

След това му разрешил. Но щом храбрецът стъпил на стената, обхванала го лудост, както станало с другаря му. Той запляскал с ръце и се провикнал, както предшествуващия:

— Пред теб съм! Пред теб съм! Пред теб съм! На твое разположение съм! Явих се пред теб!

След това се хвърлил от върха на стената, тупнал на земята на медния град и се пребил.

Трагичната смърт на двамата не възпряла волята на техните братя да ги последват. Един след друг те се втурвали, като искали да извършат това, което другите не могли да направят. Всички те твърдели, че са по-изкусни от предшествуващите и по-достойни за победа от другарите си. Така загинали много хора. Нито един не се задържал на стената повече от другите, а веднага срещал смъртта.

7. ВОЕНАЧАЛНИКЪТ

Тогава пристъпил военачалникът и казал:

— Тази работа е само за мен, о принце. Ако е речено, ще ти доставя радост.

Обзет от мъка, принц Икбал му отвърнал:

— Не чакай да ти дам съгласието си за това! Това дръзко желание не може да се осъществи. Та ти си военачалник и наставник на армията. Сърце ми не дава да те изложа на смърт. Нали и ти стана свидетел на гибелта на тринадесет от най-смелите опитни наши люде.

Принцът и военачалникът дълго разговаряли и спорили. Най-подир Икбал дал съгласието си. Той се уверил в решителността, здравомислието и издръжливостта на военачалника.

Военачалникът изкачил стълбата. Сърцето му било изпълнено с вяра в успеха на усилията. Той достигнал върха на стената. Но едва стъпил на нея, военачалникът устремил взор и обхванат от вълнение, извикал както и другарите му преди това.

— Пред теб съм! Пред теб съм! Пред теб съм! На твое разположение съм! Явих се пред теб!

След това се хвърлил от върха на стената и се сгромолясал на земята, както и другарите му преди това.

ВТОРА ГЛАВА

1. ОТВАРЯНЕТО НА ГРАДА

Като видял страшната смърт на последователите си и гибелта на военачалника, принц Икбал заповядал на приятелите си да се откажат от намеренията си.

— Тази работа е само за мен — рекъл им той. Думите му ужасили, разтревожили и смутили другарите му. Те го замолили смилено да се откаже от тази опасност:

— Смили се над нас, принце. Животът ни зависи от твоя. Как ще преживеем без теб? Ти си наш предводител, наставник и вожд.

— Реших: или ще постигна целта си, или ще загина. Нищо не ще ме спре да я осъществя — отвърнал принцът.

Всички видели, че той твърдо е решил и че са безсилни да му попречат.

Принцът изкачил стъпалата на високата стълба и достигнал върха ѝ. Но щом стъпил на стената на града, почувствуval радостно вълнение, запляскal с ръце възторжено и вперил взор, съзерцавайки простора. Другарите му се изплашили от вида му и помислили, че гибел, както и предшествениците му, ще сполети принца. Те предположили, че той ще се хвърли от върха на огромната стена. Затова надигнали глас и взели да ридаят тревожно.

— Смили се, смили се, аллах! Пожали ни, о, принце! Не се хвърляй! Та след теб ще погинем и ние!

Мъдростта надвила безумието, умът възтържествувал над магията. Принцът останал неподвижно един дълъг час, после се надигнал и казал силно, уверено и решително на приятелите си:

— Не се бойте за мен и не падайте духом, другари! Ако съм благословен, ще ви донеса радост. Осуетено е лукавството на дявола.

Принцът приседнал малко, за да обмисли как да отвори вратите на града. Подир това той се изправил.

2. ДЕСЕТТЕ РОБИНИ

Малък приятелю, знаеш ли какво видял принцът, като се спрят пред стените на града?

Той станал очевидец на нещо невиждано от хората, съгледал чудеса, пред които се спира погледът, и чул най-удивителното, слушано от ушите. Принцът видял десет робини, красиви като луната. Те протягали ръце и го викали:

— Ела при нас, о, велики принце!

Той си въобразил, че под него плиска море. То го докосвало. Принцът решил да направи, каквото сторили предшествениците му, но съзрял мъртвите си другари и се вразумил. Разbral, че гледката е измама на магьосник, спрял се, въоръжил се с търпение и не се хвърлил. Пред очите му се вдигнала завесата и се разкрил ужасът, който го очаквал. Коварството изчезнало. Принцът бил благодарен, задето се просветлил пътят му и се успокоил умът му, задето успял да узнае опасното място и да извлече поука от гибелта на другарите си.

Блажен е, който от другите се поучава, но горко на тоз, що от съвет не взема.

3. ТАЛИСМАНЪТ

Принцът направил няколко крачки по стените. Той видял висока медна кула с врата от чисто злато. Вратата била широко разтворена. Ненадейно принцът съгледал в средата изображение на меден конник с протегната ръка, която като че ли сочела към изписана дъска. Той прочел: „Добре дошъл, о, велики принце! Добре дошъл, о, спасителю на медния град, и дарителю на свободата на хората в него! Вгледай се в пружината в гърдите на рицаря. Превърти я дванадесет пъти, после потъркай страничния ѝ винт дванадесет пъти.“

4. КЛЮЧОВЕТЕ НА ГРАДА

Това зачудило принца. Едва дочел завета на талисмана, ето че пред него с глуho скърцане се разтворила малка вратичка. Принцът влязъл свободно в дълъг коридор, който водел към медно стълбище с малки стъпала. Той слязъл няколко стъпала и съгледал зала, подредена с дивани. На тях седели пазачи, яки, силни, въоръжени. В ръцете си имали остри мечове и обтегнати лъкове с превъзходни стрели. Принцът ги приветствуval, но никой не му отвърнал. Той решил, че са заспали, и си рекъл: „Навярно ключовете на града са в тези хора“.

След това принцът се огледал и видял мъж с почтен вид, който разкривал доблест, огромна сила и воля. Той седял на висок диван. Принцът си рекъл: „Този трябва да е владетелят на ключовете на града“. Поздравил го, но човекът не му отвърнал.

Ненадейно принцът съзрял на няколко крачки от него диван, на който седял мъж. В ръката си държал жъlt меден синджир, на който висели четиридесет ключа. Принцът разбраł, че това е вратарят на града. Той се приближил до него и го поздравил. Но мъжът не отвърнал на поздрава. Принцът поздравил втори, трети път, но човекът не продумал нищо. Тогава той сложил ръка на рамото му и учудено продумал:

— Не съм очаквал да не чуя ответ на поздрава ми! И ти ли спиш като другарите си, или пък си оглушал?

Човекът не отвърнал нищо и даже не се помръднал. Принцът внимателно се вгледал: това било неподвижна медна статуя. „Чудно нещо! Превъзходно направена статуя, като човек, в който има живот. Трябва му само дар слово. Вярвам, че и другарите му са като него“ — рекъл си принцът.

Взел ключовете, отправил се към вратата на града, отключил катинарите и вдигнал резетата. Тогава дръпнал силно портата. Тя се разтворила с шум и трясък.

Войската му се зарадвала на успеха. Разнесли се възторжени възгласи на прослава, радост и веселие за спечелената от принца огромна победа.

ТРЕТА ГЛАВА

1. ПРИНЦЪТ И ВОЙСКАТА МУ

Принцът се страхувал да изложи на опасност войската си, ако проникне с нея в този омагьосан град, без предварително да се е запознал с него. Затова заповядал на войската да остане извън града, докато той разгледа пазарите му и узнае потайностите и загадките му. Ако се уверял, че няма опасност за войската, той щял да ѝ позволи да влезе в града. Другарите му се разтревожили за него. Страхът им се удвоил от гибелта на част от хората, на която били свидетели. Те взели да молят принца да се откаже от намеренията си и да им разреши на самите тях или на когото си избере измежду тях да проучи града преди него, за да отстрани опасността. Но принцът настоял на своето, не искал и да чуе нищо и отхвърлил искането им. Решил сам да се пожертвува за войската си и хората трябвало да се подчинят на волята му.

2. ПО ПЪТИЩАТА НА ГРАДА

Принцът повървял малко по градските улици и видял един мъж да го гледа и да протяга ръка за поздрав с усмивка и радост. Той побързал да го приветствува и протегнал към него ръка. Но открил, че мъжът е безжизнен, неподвижен. Принцът се вгледал — това било медна статуя. Направил още няколко крачки и съгледал неколцина люде, които спорели. Били хванали за яката един мъж. Принцът забързал към тях, за да освободи человека, но видял, че всички са вкаменени статуи.

След това тръгнал из града. Тук срещунал един човек, спрял край пътя. Принцът наблизил, за да го огледа. Това било неподвижна статуя. Той се чудом чудел и продължил пътя си по градските улици. Нищо, на което спирали очите му, не приказвало и не се движело. Принцът срещунал една бабичка с вързоп дрехи, купени от дюкяна, който носела на главата си. Като я доближил и се вгледал, видял, че пред него стои статуя. Натъкнал се на тълпа жени, момчета, деца, младежи, възрастни, девойки, старици. Но всички били неподвижни и неми. Това били статуи с безжизнен поглед и няма уста.

3. ПАЗАРИТЕ НА ГРАДА

Принцът продължил пътя си. Видял четири пазара. Обиколил ги един след друг и открил, че всички животни и хора в тях са отлети от мед статуи.

Огледал дюкяните на занаятчии и търговци. Вратите им били разтворени, стоките изложени и подредени, кантарите неподвижни. Стопаните и посетителите им били статуи без слух и без движение.

Един бил ковач — висок на ръст, мускулест. Пълен със сила и енергия, той вдигал чука, за да го спусне върху наковалнята, но останал с протегната ръка и застинал във въздуха чук. А пред него слугата му, скован като майстора си, надувал ковашки мех.

Друг бил дърводелец — режел с трион огромна дъска. Той бил прерязал половината и спрял там неподвижно.

Някакъв бакалин бил нагласил кантара, а пред него стоката му — сирене, маслини и т.н. Но и той бил неподвижен, без живот.

Един продавал смокини, друг — фурми, а недалеч от тях имало продавач на плодове. Зад него пък друг търгувал с брашно.

Принцът повървял малко и видял птицепродавец да предлага птици, месар, да продава мясо, друг пък — глави. Бакалинът търгувал с масло, а до него предлагали лой. Яйчарят изложил яйца, до него друг — сирене, пчеларят — мед, хлебарят — хляб.

После принцът влязъл във втория пазар. Тук той видял дюкяни за платове и дрехи, богаташи с най-различни видове облекла от памук, лен, изкуствена и естествена коприна и брокат, изтъкан с чисто червено злато и бяло сребро, и много други разноцветни одежди.

Принцът видял кожухари да продават кожи, майстори на везмoto да бродират, кърпачи да кърпят дрехи, предачи да предат прежда, тапицери да шият дюшеци и възглавници, гладачи да гладят дрехи, иглари да правят игли, тъкачи да тъкат платове, обущари да майсторят обувки, а до тях множество бояджии и шивачи на кожи.

След това принцът навлязъл в третия пазар. Тук той видял група златари и търговци на бисери. Пред тях била изложена стоката им — скъпоценни камъни: рубини, сапфири, хиацинти, смарагди, изумруди и

дребен бисер. Търговците били прави или седнали, но без движение и слово.

Принцът видял стъклари да обработват стъкларии, керамици да предлагат керамика, грънчари да правят глинени съдове, калайджии да калайдисват, търговци да търгуват с украшения от слонова кост, ножари да предлагат ножове, майстори да поправят счупени съдини.

Той повървял малко и се намерил пред аптекар, който продавал лекарства. В съседство с него имало човек, който намествал счупени кости.

Обиколката на принца завършила на четвъртия пазар. Там видял джамбази да продават добитък. Там козар водел козите си, тук пък имало кучкар, съпроводждан от кучетата си. Зад тях овчар карал овце и овни.

Така принцът се mestил от един пазар на друг, от улица на улица, но срещал само медни статуи на животни и хора.

4. УДИВЛЕНИЕТО НА ПРИНЦА

Колко силно се удивил и смаял принцът! Та в целия град той не видял нито един жив човек! Нима нямало в него хора, които говорят или ходят! Даже всички кучета, котета, птици и животни били неподвижни медни статуи, без живот. Какъв ужас виждали очите! Всички ли в града били статуи без движение, без чувство, без дихание в гърдите? Кой ли магьосник се бил разгневил на този град и дал воля на мъстта си върху населението му. Той преобразил жителите и превърнал всички животни и хора в превъзходни медни статуи. Всеки, който ги видел, се лъжел, че в тях трепти живот. Но стопаните на града не трепвали и не продумвали. Питаши ги — не се обаждат, говориш им — не отвръщат.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1. В ЦАРСКИЯ ДВОРЕЦ

Принцът се движел от едно място на друго, докато стигнал до високата сграда на блестящ дворец. Като проникнал в него, той видял група войници и пазачи, застанали на вратите му. Зад тях друга група хора, облечени в богати одежди, била разположена на великолепни дивани с подредени по тях копринени възглавници, извезани с изящни рисунки. Отдалеч изглеждало, че кръвта струи във вените им, но отблизо личало, че са замръзнали статуи.

Принцът се запътил към двореца. Той видял просторна зала. Тук седели везирите и държавниците. В центъра на съвета имало трон от чисто злато, украсен с най-редки скъпоценни камъни. На него се бил разположил царят. Той бил облечен в пищни одежди. Главата му била увенчана с корона, украсена с редки бисери и безценни перли. Те сияели и превръщали мрака в светлина.

След това принцът влязъл в съседната зала. Там намерил царицата, обградена с множество слугини и робини. Те очаквали заповедите ѝ, готови да изпълнят желанието ѝ.

Принцът останал възхитен от майсторството на строителите, от красотата на двореца, от реда на мебелите и обстановката, от необикновената красота на картините, от великолепието на кристалните светилници, от блестящите със скъпоценни редки бисери полилиеи.

2. РАЗГОВОРЪТ НА ПРИНЦА И ПРИНЦЕСАТА

Принцът продължил пътя си от едно чудо на друго. Намерил се в разкошна зала. Там срещнал девойка с красиво лице и блестяща външност. Тя четяла книга. Щом го зърнала, девойката скочила да го посрещне и побързала да го приветствува вежливо и почтително, назовавайки го по име, радостна от пристигането му. Принцът се почудил на това, което видял и чул. Той попитал озадачено:

— Откъде ме познаваш и знаеш името ми?

Девойката му отвърнala усмихнато:

— Не се учудвай от това, което видя и чу. Аз очаквам идването ти от дълго време.

— Очакваш идването ми?! Как? Кой ти предсказа за мен? И какво се е случило, че в този град с преобразени жители, с превърнати в медни статуи обитатели си останала ти единствена невредима, спасена от превръщането, което сполетяло населението на града? В какво се крие загадката? — казал принцът учудено.

Девойката му отвърнala учтиво:

— Ще ти съобщя всичко. Но заповядай да седнеш и ме изслушай.

— О, как ми се иска да узная тайната на загадките, които видях — възкликал принцът.

3. РАЗКАЗЪТ НА РАИА

Девойката подхванала разказа си.

— Питаш ме коя съм. Откъде знам името ти и защо очаквам пристигането ти. Каква е тайната на града. Защо жителите са преобразени, а само аз единствена се спасих от магията. Знай, велики принце, че аз съм Раиа, дъщерята на царя на този град. Ти сигурно си видял баща ми, като си вървял към мен. Той седи сред дивана^[1] си. Баща ми беше прочут сред индийските царе.

Ние имахме съсед — идолопоклонник на име Мармуш. Веднъж през столицата на царството му преминал един от най-великите отшелници, известен с въздържанието и благочестието си, с мъдростта и широтата на познанията си. Той непрестанно напътствуval хората и ги просвещавал. Отшелникът не жалел сили да ги призовава да служат на създателя на живите същества и да се откажат от идолопоклонството, което не им носи нито добро, нито зло. Хората се стълпили около него. Отшелникът ги запознал с делото си. Славата му се разнесла и достигнала до царя. Мармуш заповядал да му доведат отшелника. Когато той се явил, царят го запитал вярно ли е това, което бил узнал за него. Отшелникът не скрил нищо от дейността си и любезно предложил на Мармуш да призовава към служене на аллах и да отхвърли идолопоклонничеството.

Царят се разгневил от това, което чул, учудил се на дързостта на отшелника и го заплашил с наказание, ако не престане да празнодумствува и не се откаже от упоритостта. Отшелникът не се вслушал в заплахите, не обърнал внимание на заканите.

Това още по-силно разсърдило Мармуш. Той заповядал да затворят отшелника и да се подгответ да го изгорят жив.

В средата на големия площад запалили буен огън, за назидание на хората. Мълвата се разнесла по всички краища на града. Събрали се хората да видят трагичната смърт на отшелника. А когато огънят се разпалил, войската се приготвила да го хвърли в огнището. Внезапно небето се заоблачило, блеснала светкавица, прокънтяла гръмотевица, после се излял проливен дъжд. Той загасил огъня, създала се суматоха

и хората побягнали към къщите си, за да не ги удавят плисналите се потоци. Така отшелникът получил благоприятна възможност да избяга.

След няколко часа времето се оправило, дъждът спрял. Войниците потърсили отшелника, но не открили ни следа от него.

А той вървял по пътя към страната Тибет, вървял без отдих нощ и ден, докато достигнал града ни.

Баща ми бил слушал за благочестието му. И когато отшелникът съобщил на татко историята си, той му устроил хубав прием, приветствуval го радушно и го настанил при себе си. Отшелникът останал при нас няколко дни. После помолил татко да продължи пътя си обратно за родината. Но баща ми се възпротивил и настоял да остане отшелникът при него. Той любезно се извинил и не отстъпил от молбата си, докато баща ми, против волята си, му дал позволение да тръгне.

Изглежда, че отшелникът се е страхувал да не го открият шпионите на цар Мармуш и да стане причина за въвлечане на двамата царе в унищожителна война. Опасенията му се оправдали. Скоро след като заминал, при баща ми се вестил пратеник на Мармуш — идолопоклонника. Той заплашвал татко с война, ако не му предаде отшелника, който спрял като гост в града му. Баща ми се разгневил на дързостта на съседа си и грубо прогонил пратеника. Заповядал му да съобщи на царя си, че отшелникът е заминал преди няколко дни, но даже и да бил останал при него, не би се съгласил да му го предаде.

Баща ми знаел добре силите и огромната мощ на Мармуш. Той се подготвил да го срещне, укрепил града ни, заключил високите му порти и се приготвил да отблъсне враговете завоеватели.

В едно утро аз дочух да кънти в простора силен звук на рог, проглушаващ ушите.

* * *

От ужас ми се стори, че е настъпил краят на света. Излязах и тръгнах, лутайки се по посока на двореца. Видях, че всички придворни, жени и девойки, на които попадах, са глухи медни статуи. Забързах към дивана на баща ми, за да узная какво става. Намерих го седнал сред свитата си и знатните люде от царството. Всички се бяха

превърнали в медни статуи. Отправих се към града и пазарите му. Но очите ми се натъкваха само на медни статуи. Ти навярно си се убедил в истинността на думите ми, видял си с очите си, доловил си с погледа как кучета, котки, мишки и птици са се преобразили в твърди статуи, без слух, без движение.

* * *

Прекарах деня в страх, а нощта — без сън от ужаса, който видях. После от умора и безсъние ме обори дрямка. Видях, че отшелникът ме посети в съня, нежно ме потупа по рамото и ми каза с усмивка:

— Не се плаши, о Раиа, не се тревожи. Твоето и на всички люде в града спасение ще дойде от ръката на човек правдив и смел, на име принц Икбал. Той ще се свърже с брат ти, принц Фадел, за да облекчи мъката и разруши магията над града и жителите му. Не се страхувай от гладна смърт. Измежду дърветата на градината останаха смокини и ябълка, назасегнати от злото. Яж от тях, щом огладнееш. Пий от чистия извор, който ги полива. Бъди благодарна за спасението си и благополучието, което ти е отредено.

В двореца ни имаше библиотека, пълна с най-ценни ръкописи. Затичах се към тях от страх да не я е сполетяла бедата. Намерих я, както си беше. Четенето ми бе най-добра утеха.

Когато изслушал разказа на принцесата, принц Икбал силно се почудил и запитал удивено:

— И как така само ти се спаси от магията на вълшебника и не се преобрази в медна статуя, както са се превърнали всички птици, животни и хора в града?

4. ФЕЯТА

Девойката казала:

— Това е невероятна история. Аз ще я разкажа на своя господар. Веднъж майка ми се разхождала на една ливада край един от дворците ни. Внезапно видяла, че недалеч от нея някаква бяла змия се мъчи да избяга, а зад нея черна усойница бърза по следите ѝ, за да я хване. Тя я настигнала, сграбчила я за главата, обвила опашка около нея и се готвела да я убие. Майка ми побързала да помогне на бялата змия. Тя запратила в усойницата голям камък и начаса я убила. И колко силна била почудата ѝ, когато забелязала, че черната усойница се превърнала за миг в купчина пепел. А бялата змия се разтресла и се превърнала в девойка с невиждана хубост в разцвета на младостта. Тя продумала благодарно на майка ми:

— Няма да оставя без ответ, о, царице на хората, помощта и добрината, която ми оказа. И никога не ще забравя, че ти ме спаси от заклетия ми враг, който се готовеше да ме убие. Дано да имам сили да ти отвърна на доброто някой ден.

След това феята направила знак с ръка. Земята се разцепила и тя веднага потънала в нея и се скрила от погледа ѝ. А земята се затворила, както си била преди това.

5. ПОДАРЪКЪТ НА ФЕЯТА

От този случай изминали години. Когато се родил брат ми Фадел, феята се явила при мама. Подарила ѝ малка бутилка, напълнена от река Акбар, и ѝ заръчала да капва в млякото от речната вода и да храни детето си с тази кашница. А когато се изпразнела бутилката, детето щяло да бъде защитено от магиите на всички вълшебници и козните на злосторници.

Мама ѝ благодарила за подаръка и изпълнила съвета ѝ.

След това в деня на моето рождение феята дошла и подарила малка бутилка като тази, която донесла, когато се родил брат ми. И ѝ поръчала да ми дава от нея, както хранила брат ми преди това.

Думите на феята се оправдаха. Всички хора, птици и животни в града се преобразиха, аз единствена се спасих благодарение на това, че съм пила вода от Акбар.

Едва принцесата завършила разказа си, ето че се явил снажен юноша. Щом го видял, принц Икбар се досетил, че това е родният брат на девойката.

ПЕТА ГЛАВА

1. РОДНИЯТ БРАТ НА ПРИНЦЕСАТА

Юношата ги поздравил с усмивка на лицето, вежливо и почтително. Той приветствуval принц Икбар, честитил на сестра си посещението на великия гост. Принцът и принцесата се зачудили на това, което видели и чули, и го запитали:

— Откъде знаеш името на принца? Кой ти предсказа идването му?

— Узнах вече много от новините. Остана вие да научите моите вести — отвърнал им той.

— Много ми се иска да чуя разказа ти! — възкликали принцът и принцесата.

Принц Фадел подхванал:

— Както знаеш, мила сестро, аз, отзовавайки се на любезната покана на моя чичо, отплавах с най-добрите си другари, за да участвувам в сватбеното тържество на дъщеря му. Пътуването ни беше благополучно. Останахме на гости при чичо. Всеки път, щом искахме да тръгнем, той настояваше да останем. Прекарахме повече от година на гости. След това чично неохотно ни разреши да заминем, напълни кораба ни с подаръци и прати поздрави на теб, татко и на гостолюбивия му народ. После си тръгнахме обратно. Няколко дни времето беше хубаво, вятърът — тих. На тринадесетия ден вятърът изведнъж се промени. Завилия грозна буря. Тя заплашваше да ни потопи всеки миг. Тогава в душите ни се промъкна отчаяние. Оставихме кораба си на милостта на силния вятър и яростните вълни. Не ме питайте, скъпи мои, за удивлението ни, когато корабът ни се спаси. Не зная по какво чудо се избавихме от гибел и стъпихме на суша невредими.

2. СЪВЕТЪТ НА МОРЯКА

Като стъпихме на брега, ние видяхме, че островът е необитаем, че на него няма жива душа. Тръгнахме да го разгледаме. Стигнахме до гъста гора. С нас беше един много стар моряк, който от младини пътуваше до индийските брегове. Той ни предупреди да не оставаме и ни посъветва да се оттеглим от този див остров. Разказа ни, че жителите му са варвари, които са поклонници на змия с огромни размери. Те имали обичай да ѝ поднасят всеки чужденец, когото злата съдба хвърли в ръцете им. И змията бързо и лакомо го поглъщала.

* * *

Опитният моряк ни посъветва да побързаме да напуснем ужасния остров, преди обитателите му да ни принесат в жертва на змията идол.

Тъй като Кашиф, капитанът на кораба, повярва на този моряк, без колебание прие съвета му да продължим пътя си на другата сутрин. За нас беше по-добре да потеглим веднага, без да отлагаме пътуването до сутринта, за да се запази корабът ни и да се спасят пътниците. Но никой не може да се противопостави на превратностите на съдбата.

3. СУЛТАНЪТ НА ВАРВАРИТЕ

Призори на другия ден аз излязох да разгледам острова и срещнах една от обитателките му. Щом ме зърна, тя побягна. Не ѝ обърнах внимание. Върнах се при другарите си и се заприказвахме. Вече беше пладне, когато се приготвихме да тръгнем. И може би всичко щеше да стане, както го искахме, но неочекано ни нападнаха обитателите на острова, обградиха ни от всички страни и ни оковаха във вериги. Те завладяха кораба с насилие и заграбиха всички подаръци и драгоценности.

Варварите ни поведоха към султана на острова. Ние видяхме жилищата им. Те приличаха повече на колиби, отколкото на къщи. Запознахме се и със султана им. Името му бе Химладжа. Той се беше разположил на трон, направен от камъни, украсен с миди. Султанът им беше огромен великан с грубо тяло, грамадна глава, грозен на вид, с уродливо лице. Приличаше повече на дявол, отколкото на човек. Дъщеря му, принцесата Хуснара, беше с още по-грозно лице от баща си и още по-дебела. Тя седеше до него. Беше на около тридесет години. Като се явихме пред султана, везирът на варварите ни застави да му отдадем ред почести. После той разказа на него и дъщеря му как робинята ни е забелязала и ги е довела при нас.

4. ХРАНАТА НА ЗМИЯТА

Султанът се усмихна и благодари на везира, робинята и помощниците си за успешния ценен лов. След това заповяда да ни затворят в пещерата на пленниците, за да принасят всеки ден по един от нас в жертва на великия идол — змията.

Везирът се подчини на заповедта на султана. Той ни отведе до пещерата. Там според обичая им ни поднесоха най-различни ястия, пригответи да охранят жертвите, преди да ги поднесат на змията идол.

Измина доста време. Всеки ден извеждаха по някой от другарите ми. С всеки изминат ден броят ни намаляваше. Загинаха пътниците на кораба и моряците. Останахме само аз и Кашиф, капитанът на кораба. Прекарахме безсънна нощ, като очаквахме трагичната смърт на един от нас на другата сутрин, както бяха погубени другарите ни преди това. Очаквахме да дойдат двамата великани и да ни разделят завинаги.

5. ПРОЩАВАНЕ С КАПИТАНА

Щом наближи времето, Кашиф ме погледна тъжно и каза: „Уви! Каква мъка! Всяка надежда за спасение пропадна! Остават ни да живеем още само два дена. Имам само едно желание — денят на смъртта ми да е преди гибелта на владетеля ми, принца. Нямам сили да гледам как водят повелителя ми на смърт, без да съм в състояние да му помогна.“

— Не тъжи, скъпи приятелю! — отвърнах на Кашиф. — Та аз направих всичко възможно да те разубедя да не идваш с мен в това пътешествие. Но за твоето нещастие ти настоя да ме придружиш. Ако не беше упорствувал, щеше да се спасиш от тази ужасна смърт!

Едва изрекох това, ето че дойдоха двамата великани и ми заповядаха да ги последвам. Не се смутих, краят не ме плашеше, защото го очаквах и се бях приготвил за него. Обърнах се към капитана и се простих с него завинаги.

6. ПРИНЦЕСАТА НА ВАРВАРИТЕ

Великаните ме съпроводиха до огромна палатка. Помислих, че там ще срещна змията идол. Но се случи нещо, което не бях предполагал. Посрещна ме една варварка. Тя се приближи към мен с усмивка и кратко ми рече: „Не се бой, момко! Не се тревожи! Няма да те сполети съдбата на другарите ти! За твой късмет моята повелителка, принцесата Хуснара, те хареса и те спаси. Поздравявам те с победата! Нищо друго няма да ти кажа. Ще оставя тя да те изненада. Не забравяй, че аз съм съветница на принцесата и нейна избрана слугиня. Тя благоволи да ми позволи да те удостоя с честта да се явиш пред нея. Бъди щастлив! Тържествувай! Ти ще се срещнеш само след миг с нея!“

Двамата великани се оттеглиха. Слугинята на Хуснара ме хвана за ръка и ме поведе към покоите на принцесата. Видях я седнала сама на един диван, покрит с кожа от тигър, лъв и пантера. На жълто-зеленото ѝ лице блестяха две малки очи, разделени от огромен сплескан нос, провесен над две дебели устни, които се притваряха в широка уста, с грамадни зъби, восьчни на цвят. Главата ѝ беше покрита с къси къдрavi коси с цвят на абносово дърво или още почерни от него, а над тях имаше жълта шапка, извезана с червени конци. На шията ѝ висеше огърлица с грамадни синци. Между тях за украса бяха нанизани разноцветни пера, част от тях сини, други — жълти. Принцесата беше облечена в широка дреха от тигрова кожа. Тя прикриваше тялото ѝ от раменете до петите.

Щом ме видя, Хуснара побърза да каже: „Не се беспокой, момко! Бъди щастлив! Радвай се! При мен ще намериш само добро. Ела, седни до мене, да ти разправя радостните вести. Чака те щастие. То облекчава пътя на спасението ти от гибел и те избавя от злополучната смърт, която сполетя хората ти.“

Хуснара помълча малко и след това продължи: „Вярвам, че ще се радваш, като разбереш, че ми хареса смелостта ти, хладнокръвието и пренебрежението ти към смъртта. Реших да те наградя за твоето благородство и достойнство. Удвоих наградата ти, щедро те дарявам. Не се ограничавам само със спасението ти от смърт, но те и избрах за

съпруг, мъж на наследницата на трона — Хуснара, морската принцеса. Разбра ли сега каква радостна изненада ти приготвих, честит щастливецо? След смъртта на баща ми ти ще бъдеш султан на този остров. Виждаш ли как те предпочетох пред знатните и благородниците на царството ми.“

7. ОТПЛАТАТА НА КОТКАТА

Тази ужасна вест ме порази. Та смъртта за мен би била по-лека от този страшен край! Тръпки ме побиват винаги, щом в главата ми се промъкне споменът за това злочесто утро. И винаги си припомням остроумната приказка, която в детството ни разправяше нашият учител.

— За коя приказка говориш? Та учителят ни е разправял много остроумни приказки и интересни разкази! — попитала сестра му.

— Спомняш ли си приказката за котката? — отвърнал Фадел. — Господарят ѝ я обичал много, угаждал ѝ и се грижел за нея. Хранел я с пилета, гъски, гъльби и други такива вкусени ястия. Котката не намерила друг начин да му се отблагодари за доброто, с което я обграждал, освен да го възнагради с мишките, които хващала. Искала и господарят да се наслади на гостоприемството ѝ, както и тя благоденствуvalа при него. Каква прилика между постъпката на котката и тази на Хуснара! И двете не знаеха, че мишето месо не е подходяща храна за человека.

8. СЪМНЕНИЕТО НА ХУСНАРА

Страх от гнева на тази ужасна жена ми пречеше да разкрия отвращението, презрението, омразата и погнусата, които изпъльваха сърцето ми. Затова избрах мълчанието.

— Не мислех, че си мълчалив, че не ще промълвиш нито дума — рече Хуснара. — Без съмнение неочекваното щастие, което и през ум не ти е минавало, те заслепи. Огромната радост скова езика ти. Прав си. Та нима си мислил, че дъщерята на султана на острова ще избере пленник като теб, че ще ти бъде писано да се спасиш от страшна смърт, че бедата ти ще се замени с голямо щастие. Мълчанието ти е признак на преданост и признателност за оказаната милост.

Като каза това, тя ми протегна ръката си да я целуна. Целунах я със свито сърце. Увереността ѝ в красотата си, вярата ѝ, че всеки, копито я види, ще я предпочете пред всички жени в света, приличаше на убеждението на тази котка, че мишето месо е най-вкусна храна.

Самолюбието ѝ беше внущило, че чувството на смут, гняв и отвращение, което беше видяла на лицето ми, са красноречив израз на огромната възхита от хубостта ѝ и очарование пред съвършенството ѝ.

Скоро след това се появиха двете слугини и постлаха на земята най-скъпи кожи от тигър, лъв и пантера. После три слугини донесоха трапеза. Тя беше наредена със съдини, пълни с парчета месо, залято с мед, и други такива привични за тях странини разнообразни ястия. Принцесата ми посочи да седна до нея на тигровата кожа, за да ѝ правя компания в яденето. Подчиних се на заповедта ѝ с отвращение. Преглътнах няколко хапки. Принцесата ме окуражаваше да ям още от храната. От време на време тя ми казваше:

— Какво ти е, момко? Защо не се храниш? Без съмнение радостната изненада те замая. Иска ти се само да побързам с осъществяване на обещанието. Имаш право, о, момко. Хубостта на доброто е в бързото му осъществяване. Ето, аз бързам да се срещна с татко, за да го помоля да запази живота ти и живота на твоя приятел, който моята вярна слугиня Махравия избра за мъж.

Като каза това, принцесата ми разреши да изляза. На прощаване рече:

— Върни се в палатката си, момко. Съобщи на приятеля си, че щастието ще се събудне. Женитбата му за моята избрана слугиня Махравия ще се състои заедно с моята женитба. Побързай при него с тази радостна вест и благодари на щастието, което ви отбра измежду братята ви, спаси ви от гибел и предостави на двама ви благоденствие. Радвай се! Тържествувай! Ще бъдете в безопасност и ще вечеряте с мен тази нощ, когато дневната светлина угасне над щастливия остров, когато великата змия-бог ни благослови за дълъг живот.

Благодарих на Хуснара, принцесата на варварите, за направеното голямо добро, а в душата си я проклинах и предпочитах смъртта пред женитбата с този дявол.

След това принцесата повика няколко слугини, за да ме отведат до палатката.

9. ТЪЖНИТЕ РАЗМИСЛИ

Не ме питайте за радостта на Кашиф, когато ме видя, че се връщам при него. След преживяното отчаяние отново проблесна надежда за спасение. Той каза:

— О, каква изненада! О, радост! Та ти си тук, скъпи ми принце! Ти си още жив и здрав! Как ми се иска да се спасиш от змията и да се върнеш в царството си!

Аз тъжно заговорих:

— Наистина ми било писано да се отърва от гибел и да се избавя от трагичния край, прекратил живота на милите ми другари, обаче...

Но Кашиф ме прекъсна:

— Какво неочеквано щастие! Но кажи. Вярно ли говориш? Наистина ли си се избавил от змията? Колко е хубаво, ако се събуднат желанията и осъществят мечтите!

Отвърнах му намусено, с мрачно лице:

— О, ако би изслушал разказа ми докрай! Казах ти, че се спасих от змията, но това ще ми струва непосилна цена. Ще видиш, че радостта ти ще се замени с тъга, като узнаеш, че да те лишат от живот е по-леко, отколкото да платиш такава цена.

Кашиф учудено отвърна:

— Не преувеличавай, принце, не отивай далеч! Та нима в света има нещо по-скъпо от живота!

— Не бързай да отсъждаш — отвърнах му аз.

После му разправих как ме стресна принцесата с желанието си да се оженя за нея. Той ми отвърна с горест:

— Безспорно ти си прав. Но въпреки всичко животът е хубав. Мъчително е човек да умре в разцвета на младостта си. Напрегни сили да победиш себе си и да се подчиниш на неизбежната заповед. Не забравяй, че здравият разум — това е, което съпоставя двете беди и избира по-малкото зло.

— Какъв съвет ми предлагаш? — изревах аз. — Нима мислиш, че мога да го последвам и изпълня? Ще те видя какво ще правиш ти! Ще следваш ли напътствието, което ми даваш, когато разбереш, че

Махравиа, слугинята на Хуснара, те е избрала за мъж. Това ще бъде цената на спасението ти от гибел. Какво ще кажеш сега? Тя те е харесала, но не е по-красива от господарката си. Готов ли си да се възползваш от тази златна възможност?

Кашиф тутакси се разтрепера от уплаха, побледня от ужас и ме прекъсна:

— Уви! Какво нещастие! Каква убийствена вест! Изключено е моят господар да говори сериозно. Срещата със змията е по-лека, отколкото женитбата с тази вещица. Бих искал да имам хиляда души и змията да ги смуче една след друга, но да не понеса тази беда.

Отвърнах му насмешливо и подигравателно:

— Чудна работа! Колко бързо забрави съвета си и се отказа от мнението си. Нима ти не ме уверяваше, че въпреки всичко животът е хубав, че едни от злините са по-леки от други, че благоразумието е, което знае кое да предпочета от тях. А щом тебе смъртта не те плаши, как искаш аз да се страхувам? Нима си забравил какво е казал великият мъдрец Бузурджамихр на царя си, когато веднъж го запитал: „Какво е по-хубаво от живота? Какво е по- зло от смъртта?“ И знаеш ли какво му отвърнал мъдрецът?

— По-лошо от смърт е женитбата за такъв дявол. Та какво е казал мъдрецът? — пошепна Кашиф.

— Половината от отговора била приблизително като този, който чух от теб. Мъдрецът казал за царя: „По-хубаво от живота е това, без което дните ни не са сладки. По-лошо от смъртта е това, което ни кара да предпочтем смъртта пред него.“

— Колко вярно е казано! — отвърна Кашиф.

10. БЯГСТВОТО ОТ ОСТРОВА

Започнахме с Кашиф да обмисляме положението си. Така съставихме план за бягство от ужасния остров. Беше ни предоставена и щастлива възможност да осъществим това желание.

След като ни се довериха, принцесата и съветницата ѝ ни освободиха от плен и ни разрешиха да се разходим и обходим острова от край до край, както си искахме. Щастието ни помогна. След един час намерихме малка рибарска лодка, привързана здраво с въже за кол. Развързахме я и бързо се спуснахме с нея в открито море. Когато се отдалечихме от брега, някои от варварите забелязаха бягството ни. Те се устремиха към брега, яростно ревяха и ни заплашваха. Дочухме, че везирът на варварите, побеснял от гняв, крещи нещо. Но не ни беше до закани, не обръщахме внимание на угрозите. Бяхме надалеч в морето, спасени от варварите. Като настъпи нощта, островът се скри от погледа ни.

* * *

Благодарни бяхме за спасението и почувствувахме голяма радост. Насладата от избавлението ни накара да забравим липсата на провизии, угрозите на морето, грохота на вълните и заплахите им да потопят лодката ни всеки миг.

Нищо чудно няма в това. Смъртта в морето беше по-лека и сладка за сърцата ни от допира с челюстите на змията или сродяването с този султан.

ШЕСТА ГЛАВА

1. МОРСКАТА ФЕЯ

Нашата лодка се отдалечаваше в открито море без посока, докато проблясна утрото. Тогава се спряхме на остров с много реки, пищни дървета, натежали до земята с плод. Който го видеше, си въобразяваше, че е земната райска градина.

Глад и жажда ни бяха уморили и източили. Хапнахме от вкусните плодове, напихме се с прясна вода. После седнахме да си припомним какви приключения и ужаси ни сполетяха. Посмяхме се, пошегувахме се. Бяхме се спасили от заплахите, бяхме в безопасност. Чудехме се как тази цветуща градина е останала без хора.

— По една или друга причина този остров е опустял, нито един човек не се е заселил на него — казах аз на другаря си. — Не мисля, че ние сме първите, стъпили на земята му, че ние единствени сме очаровани от умерения му климат и вкусните плодове.

Кашиф отвърна:

— Имаш право. Ако не беше така, то не би останал без хора, необитаем.

Като че ли съдбата избра тези думи за моя приятел, без той дори да знае какво нещастие го чака. Деня и нощта прекарахме много радостни. Седнахме да поприказваме под светлината на пълнолунието. След това заспахме на зелената, изпъстрена с благоуханни, ароматични цветя трева. Умората надви. Събудих се едва към пладне и не намерих приятеля си. Повиках го няколко пъти. Но ми отвърна само ехото. Търсих другаря си две седмици по всички краища на острова, но не открих следите му. Стана ми ясно, че му се е случила беда. Загубих надежда, че ще се върне. Имах горещото желание да го спася от злото. Само да можех да намеря жертвата! Затъгувах за него. Загубих приятел верен, искрен, който отдавна вече делеше с мен грижи и тревоги, помагаше ми навсякъде, мъкнеше заради мен бремето, с което ни товареше животът. Каква беда ни раздели един от друг, след като се спасихме от всички злини и премеждия?

На петнадесетия ден пред очите ми се мярна гъста гора. Отправих се към нея и взех да се скитам между дърветата. Пред мен се

изпречи дворец, подобен на който не бях виждал сред царските дворци. Той беше обкръжен с дълбок и широк ров, пълен с вода. Съзрях подвижен мост. Той водеше до просторен, застлан с бял мрамор площад, пред вратата на двореца. Сред него на великолепно ложе спеше очарователна девойка. Тя беше облечена в копринени дрехи, извезани с редки бисери. На главата си имаше корона от злато, украсена със скъпоценни камъни, изумруди и елмази. На шията ѝ висеше наниз от блестящи скъпоценни камъни. Между тях имаше безценна перла и два бисера, които излъчваха ярка светлина.

Когато съзрях девойката, стори ми се, че ме гледа втренчено. Даже и през ум не ми мина, че е няма, неподвижна, безжизнена статуя. Чудно! Сияйната ѝ хубост, съвършенството ѝ, алените ѝ бузи убеждаваха всеки, който я видеше, че кръвта струи във вените ѝ. Блясъкът на очите ѝ внушаваше на всеки, който я видеше, че ресниците ѝ трепкат, мигат и той не можеше да се сдържи да не я приветствува.

О, чудеса! Нима това е лишена от живот статуя! Интересно кой скулптор я е сътворил?

Ложето, на което лежеше девойката, имаше стъпала. На тях стояха двама слуги: бял и черен. Единият държеше стоманено копие, а другият остра сабя, блясъкът на която ослепяваше. Те държаха още дъска със скачен за нея златен ключ.

Приближих дъската. Видях, че е гравирана превъзходно, а в средата ѝ пишеше: „Всеки, който дойде на този остров и аллах му помогне да навлезе в тази гора, и му е писано да достигне на това място, и поиска да получи двореца на щастието, нека вземе този ключ, без да ни докосне или да пипне украсенията и бисерите. Ако ли пък дяволът му нашепне да не се вслуша в този съвет, ще се изложи на гибел и ще загуби щастието и живота си.“

2. СКРОМНОСТТА НА ПРИНЦА

За щастие, аз бях привикнал още от детство на послушание и скромност. Затова изпълнил съвета, който прочетох, изкачих стълбите, взех ключа на двореца от шията на девойката, без да ме овладее алчност да взема нещо друго освен него. След това се доближих до вратата на двореца. Тя беше направена от кипарисово дърво. На нея беше гравиран релеф, който изобразяваше ято различни птици ивисеше огромен златен катинар във вид на лъвска глава. Щом пъхнах ключа в катинара, той се отключи, преди да съм го превъртял. Това ме учуди.

Погледът ми падна на стълбище от черен мрамор. Изкачих го и влязох в огромна зала, украсена с кристални полилии, сърмени, копринени килими, дивани, тапицирани с позлатен брокат. Оттук пътят ме отведе до друга стая със скъпа мебел. Надникнах в нея и видях господарката ѝ. Тя беше в разцвета на младостта си. Спеше на един от диваните, положила глава на копринена възглавница. Беше облечена в най-скъпи дрехи. А до нея имаше мраморно ложе.

Доближих я. Видях, че е притворила очи. Долових тихото ѝ дихание и се убедих, че е жива. Учудих се, че я намирам сама в този самотен дворец на този безлюден остров. Хрумна ми да я събудя, но се сдържах, за да не тревожа невинния ѝ покой и да не смутя безгрижния ѝ сън. Напуснах двореца с намерение да се върна след няколко часа.

3. ЧУДЕСАТА НА ОСТРОВА

След това продължих да бродя из острова. Тук срещнах удивителни птици, животни и насекоми, подобни на които не бях виждал другаде. Видях чудновати същества, които не зная как да назова. Те имаха вид на мравки, а размери на тигър. От пръв поглед помислих, че са кръвожадни. Приготвих се да се отбранявам. Но те побързаха да избягат още щом ме видяха. Намерих и други видове различни животни, видът на които внушаваше страх и ужас. Като ме погледнеха, те се плашеха от мен и се оттегляха от пътя ми, без да ми причиняват вреда.

В двореца се върнах след един час. Видях, че девойката продължава да спи дълбоко.

4. ПРОБУЖДАНЕТО НА ПРИНЦЕСАТА

Имах голямо желание да поговоря с принцесата и да узная нещо за живота ѝ. Вдигнах малко шум, изкашлях се, но тя не се събуди. Приближих се до нея и я докоснах с ръка, но тя не усети и не се помръдна. Зачудих се още повече. Обзе ме съмнение и аз си рекох:

— Навярно е омагьосана. По какъв начин би се събудила от дълбокия си сън?

Изгубих надежда, че ще се събуди, и мислех вече да се върна. Случайно спрях поглед на една мраморна маса и прочетох следните слова: „Добре дошъл, о достойни. Аллах те пречисти от алчност и ти извоюва двореца на щастието. Нашепни на ухото на девойката името си, името на баща си и дядо си и тя начаса ще се събуди от дълбокия сън.“

Подчиних се на повелята. Едва промълвих името си, името на баща ми и дядо ми, ето че девойката въздъхна дълбоко, след това отвори очи и се пробуди. Удивлението ѝ, че ме вижда, не беше по-малко от почудата ми пред нея. Тя побърза да ме поздрави:

— О сърцат, доблестен храбрецо. Ако не притежаваше тези качества, не би преодолял препятствията и съблазните, взели живота на другите, които се опитаха да проникнат в двореца. Това са свръхчовешки възможности. Чудно ми е кой си ти: дух или ангел.

— Не, о, господарке, не съм нито дух, нито ангел. Аз съм обикновен човек, дошъл на този остров по една случайност. Краката ме доведоха неволно до двореца, който обитаваш. Имах щастието да взема ключа без трудност и мъка — отвърнах аз.

— Това може да постигне само достоен, благороден принц. В душата му не живее алчност, той не се поддава на съблазни. Та кой си ти? — запита девойката.

Разказах ѝ какви чудесии видях през пътешествието си и какво ме сполетя. Споделих с нея голямата си мъка по загубата на другаря си Кашиф.

5. РАЗКАЗЪТ НА ПАПАГАЛА

Тогава дочух възглас:

— Не съжалявай за приятеля си — казваше гласът — и не тъжи за него. Алчността му го погуби. Ако беше отърсил душата си от алчност, както бе отхвърлил страха, и той като теб би бил достоен да проникне в двореца на щасието.

Огледах се. Видях сладкодумен папагал да разправя това. Запитах го учудено:

— Кажи ми как алчността погуби другаря ми Кашиф?

Папагалът отвърна:

— Бъди сигурен, че алчността и пренебрегването на съвета — това е, което погуби другаря ти. Той, както и ти, видя статуята на девойката. Алчността му го подучи да отмъкне бисерната огърлица от шията ѝ. Но едва докоснал се до нея, един от пазачите го удари със сабята, а другият го прободе с копието и начаса го уби. След това дойдоха насекомите и животните на острова и го изядоха. От него не остана нищо. Така бяха изядени и другите алчни посетители на този остров. И ако ти беше алчен като тях и беше направил същото, щеше да загинеш по същия начин. Защото създателят на тази статуя е искал да изпита тези, които посетят двореца. Той разпръснал бисери и скъпоценни камъни край статуята, за да узнае нрава им, след като гравирал дъската, която ти видя до статуята — предупреждение за алчните, повеля на авантюристите. Но ако скъпоценностите отвлекат вниманието на посетителя от ключа на двореца, това означава, че той не е достоен за щастие. Бъди благодарен, че отърси душата си от жаждата за чуждото и пречисти сърцето си от това, което изложи другаря ти на гибел. Злото му прошепна и той си рече: „Да оставя тези скъпоценности заради това глупаво предупреждение? И на кого да ги отстъпя? А и кой ли може да ми ги отнеме? Та нима тази неподвижна статуя има сила да накаже някого?!“

6. В ПРОСТОРА

Папагалът завърши разказа си. Останах смаян от това, което чух, и покрусен от трагичната смърт на приятеля си Кашиф.

Разпитах девойката да ми разкаже историята си и как е попаднала в този дворец.

— Моята история е необикновена — отвърна девойката. — Това е една изненада, за която не съм мислила. И на никого от моите роднини не е идвало наум, че...

Тогава почувствувах, че приятелска ръка ме издига към небето, понесе ме и полетя с мен в простора. Много скоро дворецът и девойката се скриха от погледа ми. Не след дълго видях, че се спускам на земята пред портата на града, без да узная коя скрита сила ме премести от двореца на щастието в родната земя само за един миг.

Тук видях войската на нашия скъп гост, расположена около града. Запитах ги какво се е случило. Те не скриха от мен нищо.

7. НОВА ИЗНЕНАДА

Принцът поискал да продължи разказа си. Но нова изненада го накарала да онемее. О, чудеса! Та това била тя, девойката от двореца на щастиято! Тя била тук! Щом я видял, принц Икбал побързал да я посрещне с жар и плам, без да може да сдържи радостния вик.

— Добре дошла, о Уадиа! О, радост! Откъде идваш, сестро? Как се спаси?

— Какво виждам и чувам! — казал принц Фадил. — Колко ми е драго, че се срещнаха брат и сестра, че се събраха разделените.

Райя побързала да прегърне гостенката си Уадиа, да я приветствува и поздрави за спасението ѝ и за срещата и с брат ѝ.

8. РАЗКАЗЪТ НА ПРИНЦЕСАТА

Желанието ми да узная историята ѝ се усили. Но тук брат ѝ я превари:

— Твоите вести секнаха, о Уадиа. Отчаяние, че няма вече да се завърнеш, проникна в душата ми, след като се уморихме да те търсим навсякъде. Не ме питай какво сполетя баща ти, цар Асим, от мъка. Скръбта го съсира, горестта не го оставяше и му навлече болест. След това насын ми се яви старец с благороден вид и красив лик. Той побърза да ме поздрави, после ми заповяда да тръгна на път с най-добрата си войска, защото след време ме чака щастлива изненада. Като се събудих, реших, че съм видял безсмислени сънища. Но и следващите два дни се повтори същото. И когато разправих на татко, той ми отвърна, че е видял този сън в предишните три нощи. Той също чул, че старецът му заповядал да пригответи корабите, за да пътува с тях синът му в колкото е възможно по-скоро време. Старецът му предвещал, че в края на това пътуване го чака щастлива изненада. Това ме успокои, сърцето ми се отпусна от думите на баща ми. На следващото утро отплувах с най-добрите си другари. Бурното ни пътешествие завърши с тази радостна развръзка. Разкажи ми ти, сестро, къде се кри от нас през цялото това време?

Сестра му отвърнала:

— Бях заспала в стаята си, която гледаше към морето, в градината на пролетния дворец. Беше лунна нощ. Пробудих се от сън едва в здрава на другия ден. Не питай за почудата ми, като видях, че съм обградена от чужденци. Те се показаха любезни, за да усмирят гнева ми. Правеха всичко възможно да ме успокоят. След това началникът им рече благо: „Не се плаши, о, принцесо, и не се предавай на отчаянието. Няма да ти причиним нито вреда, нито злина. Чака те щастие. Нашият повелител Мармуш, великият индийски цар, те избра за невеста. Но на баща ти му досвидя да изпълни мечтата на царя. Тогава владетелят ни предостави работата на везира си Унбуш и той го посъветва да те отвлече. При царя ни ще намериш само щастие и доволство.“

Замолих ги да ме върнат при баща ми, но никой не се вслуша в желанието ми. Взех да хитрувам, за да се отърва от тях. Кой можеше да ми вдъхне благоразумие и да ме спаси от плена на тези похитители? Корабът ни пътува два дни в морето. В утрото на третия ден спряхме на брега на далечен остров. Един от хората предложи да починем малко на него, а на другата сутрин да продължим пътя си. Измина цял час от деня. Хората, които ме придружаваха, един по един обикаляха острова надлъж и нашир. До вечерта никой не се върна от тях. Останах сама. Покачих се на едно близко дърво и спах до сутринта сред клоните му. Търсех средство за бягство от острова. Останах тук няколко дни. Ядях от плодовете, пих от водата, спах на дърветата и обикалях наляво и надясно острова. Един ден краката ми ме отведоха до огромна гора, която завършваше до двореца на щастието.

9. ПРИВЕТСТВИЕТО НА ПАПАГАЛА

Тук принцесата разправила за статуята на девойката. Разказът й не се различавал от този на принц Фадил. Тя обяснила как взела ключа на двореца на щастието, без да се съблазни да отнеме украшението и да задигне бисерите, как вратата на двореца се разтворила широко и как, радостен от пристигането ѝ, я посрещнал папагалът Сабиха, пазачът на двореца; как ѝ разправил какво справедливо наказание получили похитителите ѝ.

Папагалът казал:

— За твое щастие, помощниците на Мармуш, след като насипаха в спалнята ти приспивателни благоухания и те отвлякоха от пролетния дворец, без някой да се досети за хитростта им, за да те поднесат подарък на царя си Мармуш, се отбиха на този остров.

— Каква беше съдбата на похитителите ми? — запитах папагала.

— Те се разделиха, за да се разходят из острова — отвърна Сабиха. — Хубавият въздух, красотата и вкусните плодове ги отклониха от родината им. За зла врага, те един след друг се насочиха към статуята на девойката. Украшенията и скъпоценностите отвлякоха вниманието им от ключа на двореца. Забравиха предупреждението, което бяха прочели. Двамата пазачи ги убиха. Скоро дойдоха диви зверове и насекоми и за миг ги погълнаха. Така един след друг те загинаха. И нито един от тях не се досети за участта на предишните алчни люде.

— Как ще се измъкна от този остров? — попитах папагала.

— Всяко нещо има своето време. Всяко растение има свой сезон. Ще те освободи от мъката и ще те пробуди от сън ръката на достоен принц, човек решителен, благороден и умен. Потърпи, о, девойко, аллах ще ти помогне! — отвърнал папалът.

10. СЪН И ПРОБУЖДАНЕ

Почувствувах нужда от сън. Отпуснах морното си тяло на близката постеля и притворих клепки. После спах, докато този благороден принц ме събуди.

След това девойката разказала какъв разговор водила с принц Фадил, как той се скрил от очите ѝ и как я обзел сън. А като се пробудила, видяла, че дворецът на щастиято се мести в този град в съседство с царския дворец и чула папагалът Сабиха да я вика, да я моли да побърза за среща с брат си и да го покани заедно с войската и приятелите му да посети двореца на щастиято, за да довършат започнатите хубави дела.

СЕДМА ГЛАВА

1. ИМЕНАТА НА ПРИНЦОВЕТЕ

Дворецът на щастието — по мнението на тези, които го посетили, бил сътворен с божествено изкуство и изключителен вкус. Затова нищо чудно, че принцовете и воините останали очаровани, когато обходили градините и красотите му и видели блъсъка и великолепието. Не питайте за радостта от красивите картини и изкусната изработка. Принцовете и принцесите прекарали вечер, изпълнена с шумно веселие и тържествуваща радост. Трапезите им били пълни с най-вкусни и хубави ястия и питиета. Продължили да празнуват до късна нощ.

Ще попитате какво се разговаряли в среднощните си беседи. Зная, че сте отгатнали отговора на въпроса. Не е трудно да се разбере, че се е говорело само за срещнатите при пътуването чудеса; за бедите и нещастията, сполетели ги в пътешествията; за срещата на разделените, след като съдбата ги беше подхвърляла в различни краища на земята. След това взели да говорят за премеждията в медния град, за нещастието, което сполетяло обитателите му: птици, животни и хора. Откъдето и да обсъждали бедата, не намерили причини, нито пък обяснение, което да успокои умовете им.

2. РАЗБУЛВАНЕ НА ТАЙНАТА

Тогава папагалът Сабиха казал:

— Зная отговора на въпроса ви. Но ще ме изслушате ли?

— Целите сме слух да чуем разказа ти и мисълта ни е съсредоточена в думите ти — отвърнали принцовете и принцесите, изгарящи от нетърпение.

Папагалът подхванал:

— Може би принц Фадил и принцеса Раиа не знаят много за цар Фурхуд, дядо им по баща, нито пък за братовчед му, принц Саудал, дядо им по майка. Днес те ще узнаят какви велики дела творил и какви големи заслуги имал дядо им Фурхуд. Славата му се носеше из страните. Знаеха го като справедлив, решителен и благоразумен. Той беше предмет на уважение сред всички царе на времето си и доживя до дълбока старост.

3. СЪНЯТ НА ФУРХУД

Малко преди смъртта си Фурхуд видял насын странно на вид животно. То имало опашка на змия, тяло на риба, криле на орел, лице на бухал. Летяло в простора и достигнало върха на планината. После животното се върнало стремително към града и се спряло в градината на двореца му. Тук то изкрештяло три пъти. Царят чул противния му крясък, който проглушавал ушите. След това открил, че цветята в градината вяхнат, растенията линеят, птиците падат. И смъртта пълзи навсякъде.

Цар Фурхуд се събудил уплашен. Повикал братовчед си, принц Саудал, и му разправил съня си.

— Непременно трябва да се посъветваме с мъдреца Сафсафа. При него ще намерим тълкуване на този сън. Той единствен би могъл да ни го разгадае най-варно — казал Саудал.

Сафсафа бил най-големият магьосник на времето си. Цар Фурхуд дружил с него от детинство до дълбока старост. Когато му разказал съня си, Сафсафа свел мрачно поглед и отвърнал на царя си:

— Какъв мрачен сън! Той крие в себе си страшни бедствия. Ще трябва да ги изстрадаме и изтърпим. Препятствията не ще попречат на усилията ми да смекча мъчителното му действие и да намаля огромната му вреда. Ще вложа всички сили и знания, но дай ми отсрочка два месеца. Дано усилията ми се увенчаят с успех.

* * *

Сафсафа изчезнал за два месеца. След това се явил пред царя и му рекъл със спокоен и уверен тон:

— Всяко нещо, което завършва добре, е хубаво. Разбрах, че бедствието, което ще сполети този град, не ще трае повече от година и половина. И след като трима благородни принца бъдат застрашени със смърт, мир и покой ще зацарува сред населението му. Направих всичко възможно, за да предпазя града по време на това изпитание от всички

неприятели, алчни да го нападнат, ограбят или завземат. Не се предавай на мъката, не се тревожи.

— Скоро ли ще дойде това бедствие, или не? — попитал Фурхуд.

— Това изпитание не ще се случи в твоето време, а по времето на син ти Усаме — отвърнал Сафсафа.

4. ЗАСЛУГАТА НА САФСАФА

— Думите на Сафсафа се оправдаха, а и той сдържа обещанието си. Благодарение на неговото изкуство се осъществи тази щастлива среща. Негова беше заслугата около този висок град да се издигне стена с гравирани талисмани и амулети, които да отблъснат завоеватели и изследователи. Той измисли и очарователните робини, които се явяват на всеки, който се реши да покори стената. Човекът се хвърлял към тях и си счупвал врата, преди да ги достигне. Така Сафсафа осигурил спасяването на града да стане от някой доблестен, благороден човек, достоен да го избави от мъката и бедата.

Но това майсторско дело не го задоволило. Той построил на този отдалечен остров дворец на щастието. Там остави мен и райските ми братя за пазачи. Дворецът стана надеждно убежище, непристигна крепост на принца и принцесата. До него Сафсафа сътвори статуята на красавата девойка, която принцът и принцесата видяха, и разпръсна край нея редки перли и бисери, за да съблазни алчните и да пропусне в двореца само безкористни и честни.

Когато Сабиха свършил разказа си, двамата принцове и двете принцеси запитали нетърпеливо:

— И как се случи всичко това? Кой ли магьосник е предизвикал злощастието?

— Не ще съмнение, това е злобният цар Мармуш и везирът му Унбери — казал принц Фадил. — Те двамата са наши заклети врагове. Способни са на подобни козни, умеят да кроят пакости и са способни да ги изпълнят.

— Ако беше по силите на Мармуш да направи това, той не би пропуснал такава възможност, не би се колебал и не би се бавил — отвърнал папагалът Сабиха. — Но той е безсилен, братя мои, Мармуш не е замесен в това нещастие. А и не е в състояние нито да го замисли, нито пък да го доближи. Това е неволна беда. И ако не е милостта на аллах, щяха да пропаднат всички надежди да свърши затруднението и да отлети скръбта.

Двамата принцове и двете принцеси го запитали учудено:

— Какво говориш? Какво имаш пред вид? Говори без загадка и ни разтълкувай това, което е неясно.

5. МАГЬОСНИКЪТ АУСАДЖА

Сабиха подхванал:

— Както ви бях казал, Сафсафа беше най-големият магьосник на Индия в своето време. Но след смъртта му се появи друг магьосник, не по-малко силен и умен от Сафсафа. Той беше опитен в магиите, вещ гадател на бъдещето, истински вълшебник. Баща му бил везир на цар Салдам. Този цар, както знаете, бил негодник, измамник, жесток деспот. Той не се посвенил да убие верния си съветник — везира, след засвидетелствуваната от него искреност и любов. Аусаджа бил в разцвета на младостта, когато с очите си видял как коварният Салдам убил баща му. Той избягал в страната Тибет и решил да отмъсти за убийството на баща си. Аусаджа работел дни и нощи, докато постигнал вещина във вълшебното изкуство; надминал своите наставници и учители и след смъртта на Сафсафа станал пръв индийски вълшебник.

6. РОГЪТ НА АУСАДЖА

Като достигнал този успех, Аусаджа се заел усърдно да отмъсти на убиеца на баща си. Цели двадесет години работил упорито да направи малък златен рог. Когато успял, Аусаджа се приготвил да отиде в града на Салдам, убиеца на баща му. Вървял денонощно, докато достигнал средата на пътя. Тук, по волята на съдбата, се спрял на брега на този град и се вслушал в разговора на група търговци, на път от страната на врага му. От тях узнал за трагичната гибел на Салдам, който се плъзнал, като гонел една сърна, паднал от върха на планината и се пребил. Гневът на Аусаджа се усмирил и той се отказал от отмъщението си. Побоял се да не би вълшебният златен рог да попадне в ръцете на друг и неволно да навреди на невинни хора. Затова го хвърлил в морето и потеглил обратно за родината си. Но по пътя умрял.

7. ЧУДОТВОРНИТЕ КАЧЕСТВА НА РОГА

Принцовете и принцесите запитали:

— Каква тайна е вложил вълшебникът в този рог, приготвен за отмъщение на врага му?

Сабиха отвърна:

— Той му вдъхнал такъв вид магия, който и през ум не ви минава. Аусаджа скрил за този, който го надуе, такъв вид отмъщение, каквото даже не сте и помисляли, и му предоставил сила за наех, маех, фасх и расх.

Принцовете и принцесите го запитали учудено:

— Разтълкувай ни думите си, защото не е по силите ни да разберем загадката. Какво означава наех, маех, фасх и расх?

— Първата степен е превръщането на човек в по-висш и по-благороден вид. Втората — превръщането му в някое животно, третата — в някое насекомо, и четвъртата — в растение или минерал — казал Сабиха.

Принцовете и принцесите възкликали учудени:

— И как ще стане това с този, който надуе рога?

Сабиха рекъл:

— Стига мислено да си е представил образа, в който иска да превърне предмета, или пък да си припомни името на животното, растението или метала, колкото низш и жалък да е той. И мигом, след като надуе рога три пъти, той ще постигне желанието си.

— Ти казваш, че Аусаджа хвърлил рога в морето — рекъл Ибал.

— Какво се случи след това?

— Погълнала го една риба — отвърнал Сабиха. — Скоро дошъл рибар и я уловил. Но край него прелетял орел. Той се възползвал от залисията на рибаря и сграбил рибата. После литнал с нея на върха на планината. Наблизо до гнездото си съзрял група хора. Затова се върнал обратно и кацнал на едно високо дърво в царската градина. Тук орелът изял рибата и оставил рога. Той веднага паднал на земята.

На другия ден дошло детето на градинаря. То видяло малкия златен рог, харесало го и го надуло, без зла умисъл, три пъти. Начаса

всички в града се превърнали в медни статуи.

— Защо се превърнали в мед, а не в нещо друго? — запитала Раиа.

— Детето на градинаря си мислело, че златният рог е меден, и мисълта му се обърнала към този метал — отвърнал Сабиха.

— Сега стана ясно, че Мармуш не е замесен в това нещастие — казал Фадил.

— Не — отвърнал Сабиха. — Той имал дял в опазването на града.

— Как така! — попитала Уадиа.

— Ако не беше се явил с многобройната си войска да нападне града, никой не би помислил да заключи вратите му, за да отклони враговете, които мислели да го атакуват и да ограбят съкровищата му — отвърнал Сабиха. — Заштото Мармуш се опитал да проникне в града, но не успял и се върнал разочарован, разбит. А и никой освен принц Икбал не бил в състояние да превземе високата стена и да отвори яките порти на града.

— Всяко зло за добро — продумала Раиа.

— Нима няма средство да се спаси градът от бедата и да се избави от нещастието? — попитал Икбал.

Сабиха отвърнал:

— Има. Вече настъпи удобен момент да се осъществи това важно дело.

— Как ще стане това? — запитал Икбал.

— Не след много мъката ще изчезне. После пред очите ви ще излезе наяве истината и ще се уверите в това, което чухте — отвърнал Сабиха.

Принцовете и принцесите щели да продължат с въпросите си, но ги оборила дрямка и притворила клепките им. Те се предали на съня.

Като се зазорило, принц Икбал се събудил и тръгнал към двореца. Мисълта за спасението на града — отвлякла вниманието му от всички скъпоценности и ценни вещи. Насочил се към дворцовата градина. Икбал видял, че тя се свързва с градината на царския дворец. Той повървял малко. Погледът му внезапно се спрял. Съзрял малкия златен рог, взел го и се върнал обратно, за да разкаже на другарите си какво бил видял.

8. КРАЙ НА ПРИКАЗКАТА

Когато се приближил до стаята, принц Икбал видял, че рогът на Аусаджа се привлича към устните му. Той не можел да се сдържи да не го надуе. Икбал се бил замислил как да върне живота на безжизнените статуи. И щом го надул три пъти, мечтата му се осъществила. Медните статуи се раздвижили. Всички животни, птици и хора в града се върнали към живота.

Принц Фадил и двете принцеси се пробудили зачудени от сън. Принцеса Раиа казала на принц Икбал и принцеса Уадиа:

— Колко е сходен този звук с този, който чух преди година и половина!

Вярно казала Раиа. Но и колко различен бил този звук от другия, каква огромна разлика имало между тях. Единият носел щастие, другият — злополука, този връщал живота, а онзи тласкал към гроба.

Райа искала по-бързо да види баща си. Но той сам се появил пред нея, преди тя да направи дори крачка. Сабиха го преместил в двореца на щастието минута преди принцът да надуе рога. И когато се върнал към живота и дочул гласа на дъщеря си в съседната стая, той се спуснал към нея. Всички занемели от радостната изненада. Поплакали си малко от радост. Пред този щастлив час целият им предишен живот изглеждал незначителен.

Двамата принцове се приближили, за да разправят на царя подробно какво се било случило. А когато стигнали края на разказа си, съзрели пред себе си цар Асим, бащата на принцеса Уадиа и принц Икбал. Щом го видели, децата му се хвърлили към него с прегръдки и приветствия. После го попитали как е узнал къде са.

Тогава Сабиха побързал да отвърне:

— Видях, че радостта ви не ще бъде пълна без двамата царе, за да станат и те свидетели на сватбата на двамата принца за двете принцеси.

Така вдигнали тържество. Целият народ се веселил.

Два огромни коня потеглили царската колесница. Те нямали подобни на себе си сред конете. Били необикновено красиви, изящни,

гиздави, напети. Довел ги папагалът, за да бъде пълна радостта и пищно шествието.

Не питайте за почудата на двамата царе, принцовете и принцесите, когато Сабиха им казал, че двата коня, които докарал, за да теглят сватбената колесница, са цар Мармуш и везирът му Унбуш — тези, които престъпвали границата на злото и отивали до крайност в насилието, които умеели изкусно да причиняват беди на съседите си и не пропускали да навредят на хората, след като поробили три четвърти от индийските царства.

[1] Държавен съвет. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.